

Boek 1, hoofdstuk 1
Vuurproef

Ochtend op Schiphol

Zijn hoofd zong, zijn hart sloeg opgewonden, er was een gevoel van opperste vreugde in hem, maar dat werd getemperd door moeders stem, die hij in zijn hoofd hoorde. Een stem, die hij al weken achtereen hoorde. Die hem keer op keer herinnerde aan wat hij wilde vergeten: de ellende waarvan zijn broer de oorzaak was. Ze wilde hem tegenhouden, hem waarschuwen, hem misschien wel beschermen tegen het kwaad. Maar hij had doorgezet en had haar bezworen dat niets – en zeker die mislukking van zijn broer Benno niet – hem ervan kon weerhouden te gaan. Gisteren had hij haar voor de voeten gegooid dat ze meer kwaad deed dan goed. Dat al die gedachten aan Benno haar méér kapot maakten dan ze zelf beseftte. Dat ze met het gepraat over het verleden Benno alleen maar meer en meer op een voetstuk plaatste. Dat was zo niet de bedoeling, wist iedereen om hen heen. Onbedoeld werd Benno's misdaad groter en groter en werden moeders gedachten steeds meer in beslag genomen door deze rotte appel in hun mand. Hij had haar verboden nog over *toen* te spreken. Benno's naam mocht in zijn huis niet meer genoemd worden en hij wilde ook niet dat ze hem telefonisch lastig zou vallen met wat er mogelijk kon gebeuren, juist door wat Benno had geflikt. Hij had haar nogmaals gezegd dat hij er na dertien jaar wel een keer klaar mee was. Dat hij dat uiteraard al veel eerder was, wist ze, maar het was niet meer ter sprake gekomen tot het moment dat hij haar over zijn plannen vertelde. Hij had zijn moeder gisteren zelfs ten einde raad maar te kennen gegeven dat hij niet meer aan zijn oudste broer wenste

te denken. Die was dood voor hem. En vanaf dat moment stopte zijn moeder met haar gesmeek. Ze sprak op dit moment helemaal niet meer. Misschien was dat nog wel erger dan toen ze voor de zoveelste keer haar smeekbede deed. Maar die stilte duurde maar heel even, want toch kon ze haar mond nu niet meer houden maar het enige wat ze uit kon brengen waren haar pogingen hem te stoppen.

‘Pieter-Jan, weet je echt zeker dat je dit wilt doen?’

Hij hoorde de pijn in zijn moeders stem. Ze noemde hem zelfs Pieter-Jan. Die tweede naam gebruikte hij al jaren niet meer.

DOE DIT NIET, riep ze.

DOE MIJ DIT NIET AAN, probeerde ze hem met haar dringende en dwingende blik in te prenten.

Gelukkig praatten zijn kameraden honderduit, zodat de gepijnigde blik van zijn moeder naast hem niet opviel. Bijna niet dan.

Eindelijk reden ze het terrein van Schiphol op. Alsof ze het dagelijks deed, reed zijn moeder zelfverzekerd de parkeer-garage in, waar ze kon parkeren om hem uit te zwaaien. Voor iemand die bijna niet meer buiten kwam was het een bijzondere prestatie. Ze viel door de mand, wederom. Het ging met haar blijkbaar niet zo slecht als ze hem voorhield. Ze deed veel meer dan ze naar buiten bracht. Gek genoeg gaf hem dat zoveel kracht en opluchting dat hij nu helemaal achter zijn keuze stond om een paar weken weg te gaan. Ze kon het heus wel aan. Al die misère die ze om zich heen had hangen was louter zelfmedelijden. Wanneer hij in de buurt was dan. De waarheid lag heel anders.

Toen ze het sleuteltje uit het contact haalde, legde hij zijn hand even op de hare en kneep er zacht in. Hij keek naar haar en zag een benepen glimlach in haar van pijn vertrokken gezicht.

‘Het komt goed, vertrouw me,’ fluisterde hij. Dit was een momentopname. Straks, als ze thuis was zou ze weer in haar eigen patroon rollen en zou ze dit vergeten.

Gelukkig nam zijn goede humeur het weer over en stapte hij uit de auto. Hij pakte zijn grote koffer en hing de rugzak voor in het ruim over zijn schouder. Vervolgens gaf hij zijn moeder een voorzichtige kus op haar wang.

‘Maak je niet zo’n zorgen. Het is goed, het komt goed. Ik loop niet in zeven sloten tegelijk. En we houden contact, dat beloof ik. Ik app je zodra ik over ben. Maar beloof me dat je niet gaat zitten kniezen. Daar heb je alleen jezelf maar mee. Gun me dit, mam!’ sprak hij haar ferm aan. Haar gezicht klaarde op en ze gaf hem een voorzichtig lachje. Ze zoende hem terug en fluisterde: ‘Hup, wegwezen. Voor ik me bedenken en je terug in de auto sleur!’

Onverwachts – en om de spanning te breken - plantte een van zijn drie vrienden hem een kerstmuts op zijn hoofd en kreeg hij een duw. Hij